

ایران

• صاحب امتیاز:

خبرگزاری جمهوری اسلامی

• مدیر مسئول:

صادق حسین جابری انصاری

• سردبیر:

هادی خسروشاهین

• مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران

• رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جابری انصاری

• مدیرعامل: علی متقیان

• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • فاکس: ۸۸۷۶۱۲۵۴ • ارتباط مردمی: ۸۸۷۶۹۰۷۵ • امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰

• پیامک: ۳۰۰۰۴۵۱۲۳ روابط عمومی • صندوق پستی: ۱۵۸۷۵-۵۳۳۸۸

• نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸ • توزیع: نشر گستر امروز • چاپ: چاپخانه‌های همشهری و مؤسسه جام‌چم

• سازمان آگهی‌های روزنامه ایران: دارنده گواهینامه ایزو ۹۰۰۱ از شرکت NISCERT

• پذیرش سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷۰ • انتشارات مؤسسه فرهنگی - مطبوعاتی ایران: ۸۸۵۰۴۱۳۳

بازگشت احمدرضا درویش پس از ۱۲ سال با «درخشش»

احمدرضا درویش پس از ۱۲ سال دوری از فیلمسازی، با فیلم سینمایی «درخشش» که روایتی از مقاومت ملت ایران در برابر تهاجم دشمن به سرزمین ایران است به سینما بازمی‌گردد.

احمدرضا درویش پس از ۱۲ سال دوری از عرصه فیلمسازی، فیلم سینمایی «درخشش» را می‌سازد. این فیلم که درباره مقاومت ملت ایران در برابر دشمن متجاوز است، هم‌اکنون در مرحله پیش‌تولید قرار دارد. فیلم سینمایی «درخشش» محصول سازمان هنری رسانه‌ای اوج است که تهیه کنندگی آن را مهدی فرجی برعهده دارد. **ایران**

رضا فیاضی مهمان «چهل تیکه» می‌شود

«چهل تیکه» پنجشنبه و جمعه این هفته میزبان رضا فیاضی بازیگر سینما، تئاتر و تلویزیون می‌شود.

رضا فیاضی به خاطر نقش آفرینی در سریال «قصه‌های تابه‌تا» نزد مخاطبان تلویزیون نامی آشناست.

این بازیگر در اولین برنامه از فصل نخست «چهل تیکه» مهمان این برنامه بوده است؛ حال بعد از گذشت چندین سال از اولین حضورش در «چهل تیکه» بار دیگر در فصل ششم این برنامه حضور خواهد داشت. **هنرآنلاین**

تئاتر مجالی برای گفت‌وگو، همدلی و نقد سازنده است

پیشنادهایی برای پل زدن میان صحنه و جامعه

اکنون بیش از هر زمان دیگری باید به یاد آورد که تئاتر، هنر «با هم بودن» است؛ هنری که بر حضور مشترک بنا شده است

از حاشیه امن اقتصادی برخوردارند و نه پشتوانه‌های مالی گسترده دارند. بسیاری از آنان تنها از محل اجرای نمایش امرار معاش می‌کنند. وقتی اجراها متوقف یا با فروش اندک مواجه می‌شود، زندگی شان مستقیماً دچار اختلال می‌شود. در این میان، مظلومیت هنرمند تئاتر آنجاست که رسانه‌ای افراگیر برای بیان مشکلاتش ندارد.

آنها اغلب به خاطر عشق به کارشان ترجیح می‌دهند سکوت کنند و کارشان را هرچند با دستمزد ناچیز، ادامه دهند. از سوی دیگر، نمی‌توان از ضرورت حفظ چهارچوب‌های قانونی و ضوابط حرفه‌ای چشم پوشید. تئاتر همان قدر که نیازمند آزادی خلاقه است، به نظم و مسئولیت اجتماعی نیز محتاج است. در مقاطعی شاید سوءتفاهم‌ها یا تندروی‌هایی در هر دو سو شکل گرفته باشد؛ اما امروز بیش از هر زمان دیگری نیازمند گفت‌وگو و بازسازی اعتماد متقابل هستیم.

تجربه نشان داده هر زمان فضای تعامل میان مدیران فرهنگی و هنرمندان تقویت شده، خروجی آن به نفع هر دو طرف و در نهایت به سود جامعه بوده است. نکته مهم دیگر، بازگشت مخاطب است. نمی‌توان از مردم انتظار داشت با وجود قیمت تقریباً گران بلیت های نمایش ها، بدون مشوق و برنامه‌ریزی به سالن های تئاتر بازگردند. سیاست‌های حمایتی مانند قیمت گذاری ششاور، تخفیف‌های دانشجویی و کارگری با اختصاص یارانه مستقیم به بلیت می‌تواند بخشی از این فاصله را جبران کند. در کنار آن، رسانه‌های دیداری - شنیداری و مطبوعات نیز می‌توانند با معرفی آثار شاخص و گفت‌وگو با گروه‌های نمایشی، به دیده شدن بیشتر تئاتر کمک کنند. اما سهم جامعه تئاتری چیست؟ شاید اکنون زمان آن باشد که خود هنرمندان نیز به بازنگری در شیوه‌های تولید بپردازند.

اجراهای جمع‌وجور

اجراهای کم‌هزینه‌تر، استفاده از فضاهای

جایگزین، توجه به موضوعات ملموس‌تر و نزدیک‌تر به زندگی مردم، می‌تواند پلی باشد میان صحنه و جامعه. تئاتر اگر بتواند دوباره خود را به دغدغه‌های روزمره مخاطب پیوند بزند، حتی در شرایط سخت نیز می‌تواند تماشاگرش را پیدا کند.

با همه اینها، نباید فراموش کرد که تئاتر تنها یک فعالیت هنری نیست؛ سرمایه‌ای فرهنگی است. جامعه‌ای که تئاترش فعال است، امکان بیشتری برای گفت‌وگو،

همدلی و نقد سازنده دارد.

خاموشی تئاتر به معنای کاهش یکی از مجاری مهم تبادل اندیشه است. از این منظر، حمایت از تئاتر نه یک لطف به هنرمندان، که سرمایه‌گذاری بر سلامت فرهنگی جامعه است. در این میان، هنرمندان تئاتر سزاوار تگاهی منصفانه‌ترند. آنان نه گروهی ممتاز و جدا افتاده از مردم، بلکه بخشی از همین جامعه‌اند که با همان دغدغه‌های اجتماعی و معیشتی زندگی می‌کنند.

هنر یا هم بودن

بسیاری از آنان با وجود مشکلات، همچنان پای صحنه ایستاده‌اند؛ تمرین می‌کنند، متن می‌نویسند، دکور می‌سازند و امید دارند که سالن پر شود. این ایستادگی حتی اگر کم‌صدا باشد، قابل احترام است. تئاتر ایران امروز در نقطه‌ای حساس ایستاده است. نه می‌توان از مشکلات چشم پوشید و نه باید تصویر را یکسره تیره دید.

اگر سیاست‌گذاری فرهنگی با نگاه حمایتی و واقع‌بینانه تقویت شود، اگر هنرمندان و مدیران به گفت‌وگویی صریح و مستمر تن دهند، می‌توان امید داشت که چراغ این هنر بار دیگر پرزور شود. شاید اکنون بیش از هر زمان دیگری باید به یاد آورد که تئاتر، هنر «با هم بودن» است؛ هنری که بر حضور مشترک بنا شده است.

تئاتر هنوز ایستاده است؛ امیدوار و این امید، سرمایه‌ای است که نباید از دست برود.

بازسازی درونی بدل می‌شوند. هنرهای تجسمی در این معنا، نه وسیله‌ای برای تزئین واقعیت، بلکه بستری برای مواجهه سالم با واقعیت‌های تلخ؛ بستری که به فرد و جمع اجازه می‌دهد بدون افتادن در چرخه انتقام یا انکار، با زخم‌های خود روبه‌رو شوند. در دوران تنش‌ها، هنر تصویرمحور اغلب نقشی آرام و تدریجی ایفا می‌کند؛ نقشی که نه در هیاهوی شعار، بلکه در سکوت تأمل شکل می‌گیرد.

همین سکوت معنادار است که به ترمیم روانی کمک می‌کند و امکان بازگشت جامعه به گفت‌وگو، همدلی و درک متقابل را فراهم می‌سازد. از این منظر، توجه به هنرهای تجسمی در چنین دوره‌هایی، نه اقدامی حاشیه‌ای، بلکه بخشی از راهبرد کلان ترمیم اجتماعی است.

در فضای شهری نیز امر زیباشناختی و هنرهای تجسمی، مانند دیوارنگاره‌ها، پوسترها و نشانه‌های بصری، ابزاری برای بازسازی روان جمعی‌اند. شهری که از نظر بصری فاقد معنا و تناسب است، احساس ناامنی و بیگانگی را تقویت می‌کند.

برعکس، شهری که با توجه به کیفیت بصری و معناگذاری هنرهای تجسمی شکل گرفته باشد، به شهروندان امکان می‌دهد پیوندهای اجتماعی خود را تقویت کنند و در شرایط دشوار، تاب

«ایران» را در صفحه‌های مجازی دنبال کنید

دعای روز اول

ای خدای یگانه و بی‌همتا!

در آستانه ماه عزیز تو ایستاده‌ام؛ نه با دست پر، نه با دل آرام، بلکه با اعترافی خاموش که می‌گویم: «راه رسیدن به تو مرا کم‌درام.» در دعاها آموخته‌ام که تو پیش از خواسته‌های من، بخششده‌ای مرا و پیش از برگشتن من، راه را به روی من گشوده‌ای.

من از خوابی عمیق به سمت تو می‌آیم که نامش فراموشی است و به مسیر روشنی قدم می‌گذارم که نامش یاد مهربانی توست.

ای مهربان‌ترین! آغاز این ماه، نه با روزه‌داری که با بیدار شدن دل معنا می‌گیرد. کمکم کن تا از همین امروز، سنگینی عادت‌ها را زمین بگذارم و آرام‌آرام به سبکبالی نزدیک شوم.

ای بخشنده‌ترین! مرا همان گونه که هستم بپذیر و آن گونه که شایسته است حال مرا درگون کن!...، همین.

دعای روز دوم

ای دگرگون‌کننده دل‌های بندگان!

امروز فهمیدم درد من نداشتن نیست، ندانستن است؛ ندانستن اینکه تو همیشه نزدیک بوده‌ای و من همیشه از تو دور شده‌ام. در نخواستاری شبانه شنیدم که ریشه لغزش‌هایم پربوایی دل است و درمناش بازگشت به آرامش بی‌انتهای توست.

ای پوشاننده گناهان بزرگ؛ به سمت مهربانی‌ات قدم برداشته‌ام و می‌خواهم دوباره آرام شوم، کم‌صدا شوم و پیش از سخن گفتن، گوش بسپارم. می‌دانم اگر دل من به هزار سو می‌رود، از کمی نور است، نه از بدی راه. امروز چراغی درونم روشن کن که راه رسیدن به تو را نشانم بدهد.

حالا ولی اجازه بده، ادامه گفت‌وگویم و تو از جنس سکوت باشد، از جنس فهمیدن. دست ضعیف و ناتوان مرا بگیر!...، همین.

ویژه برنامه‌های رضانی

ویژه برنامه‌های سحری و سریال‌های تلویزیون در ماه مبارک رمضان

گروه فرهنگی/ با شروع ماه

رمضان تلویزیون به سنت هر سال سریال‌هایی را برای شب‌های ماه رمضان تدارک دیده است.

آی‌فیلم سبزی در سریال‌های کمدی و درام را بازپخش می‌کند. شبکه سه «ساهره»

را پخش می‌کند. کانال یک نیز سراغ سعید آقاخانی و «اسباب زحمت» رفته است و شبکه دو به پخش «بهار شیراز» ادامه می‌دهد.

«اسباب زحمت» آقاخانی برای شبکه یک

بر اساس گزارش‌های منتشر شده، سریال کمدی «اسباب زحمت» ساخته سعید آقاخانی، ماه رمضان امسال هر شب ساعت ۲۲ از شبکه یک پخش خواهد شد. این مجموعه تلویزیونی برخلاف مجموعه معروف «نون خ» با فضایی شهری ساخته شده است. عباس جمشیدی فر، بهزاد خلج و هومن حاجی عبداللهی از جمله بازیگران این اثر هستند. گفتنی است، این سریال در ۲۵ قسمت تهیه شده، اما در شب‌های قدر پخش آن به طور موقت متوقف می‌شود.

«بهار شیراز» در شبکه دو

شبکه دو سیمای شب‌های ماه رمضان به نمایش ادامه سریال کمدی «بهار شیراز» را کارگردانی حسن وارسته خواهد پرداخت. تاکنون ۴۳ قسمت از این مجموعه تلویزیونی روی آنتن رفته و قسمت‌های باقی‌مانده آن هر شب ساعت ۲۱:۱۵ پخش خواهد شد.

شبکه سه با «ساهره»

شبکه سه سیما که معمولاً بعد از افطار میزبان سریال‌های مختلف است، امسال سریال «ساهره» را به نمایش می‌گذارد. این مجموعه تلویزیونی که در دست‌آوردانی قرار دارد، به کارگردانی حمیدرضا لوافی ساخته شده است. امین زندگانی، ابرج نوری، سوگل طهماسبی و بسیاری دیگر از بازیگران مطرح در این سریال نقش آفرینی می‌کنند.

روان و ثبات اجتماعی فراهم می‌آورد. بی‌توجهی به این لایه‌ها، حتی در مقیاس کوچک، هزینه‌های روانی و اجتماعی سنگینی دارد که گاه سال‌ها طول می‌کشد تا جبران شود. آنچه اهمیت دارد، تمرکز بر تجربه انسانی و بازسازی رابطه فرد با محیط است.

بیاورند. تاب‌آوری اجتماعی حاصل مجموعه‌ای از انتخاب‌ها و اقدامات خرد و کلان است؛ از سیاست‌گذاری فرهنگی و رسانه‌ای تا طراحی فضاهای شهری و تولید محتوا. هر تصمیمی که کیفیت بصری و زیباشناختی زندگی جمعی را تقویت کند، سرمایه‌ای برای سلامت

ضرورت هنردرمانی

تاب‌آوری اجتماعی زمانی تحقق می‌یابد که افراد بتوانند زیبایی را ببینند، معنا را در فرم و تصویر درک و از این مسیر، ظرفیت روانی خود را بازسازی کنند. هنرهای تجسمی، در تمامی قالب‌های خود، از نقش و نگار سنتی گرفته تا گرافیک و تصویرسازی مدرن، این امکان را فراهم می‌آورند. علاوه بر این، تجربه‌های معاصر نشان می‌دهد که پروژه‌های هنردرمانی و کارگاه‌های هنرهای تجسمی در شرایط حساس، نه تنها به افراد امکان تخلیه روانی می‌دهند، بلکه موجب شکل‌گیری شبکه‌های اجتماعی حمایتی نیز می‌شوند.

افراد در این فضاها احساس می‌کنند که دیده و شنیده می‌شوند، و این تجربه بازخورد مثبتی بر سلامت روان جمعی دارد. بنابراین هنر و امر زیباشناختی، به‌طور مستقیم با تاب‌آوری جمعی در هم تنیده‌اند. در نهایت، تاب‌آوری اجتماعی پیش از آنکه در آمارها و بیانه‌ها سنجیده شود، در کیفیت نگاه جامعه به خود و پیرامونش قابل مشاهده است. آنچه جامعه می‌بیند و چگونه می‌بیند، تعیین می‌کند که چگونه می‌ایستد.

توجه به امر زیباشناختی و هنرهای تجسمی، در کنار سیاست و اقتصاد، بخشی اساسی و غیرقابل جایگزین از توان بازسازی و حفظ تعادل جمعی است. جامعه‌ای که هنر وادار است با هنر و زیبایی ارتباط برقرار کند، هنوز زنده است و هنوز می‌تواند آینده‌ای پایدار بسازد.

چگونه «هنر» به «تاب‌آوری اجتماعی» کمک می‌کند؟

لنگر تعادل جمعی

یادداشت

حسین نوروزی

پژوهشگر مطالعات هنر

عمومی راه یافته است.

این مفهوم اغلب به‌صورت سطحی و تقلیل‌یافته به کار می‌رود؛ گویی تاب‌آوری صرفاً دعوتی اخلاقی به صبر و تحمل است. در حالی که تاب‌آوری اجتماعی، در معنای دقیق خود، به توان یک جامعه برای بازسازی، ترمیم و بازگشت فعال به تعادل اشاره دارد؛ فرآیندی پویا که بدون توجه به لایه‌های نرم زندگی جمعی، به‌ویژه حوزه ادراک، احساس و معنا، به سرانجام نمی‌رسد. جامعه‌ای که زیر فشارهای مختلف قرار

می‌گیرد، ممکن است با فرسودگی روانی مواجه شود.

این فرسودگی آرام و تدریجی پیش می‌رود و نشانه‌های آن را می‌توان در خستگی عمومی، کاهش آستانه تحمل، بی‌حوصلگی اجتماعی و گاه بی‌تفاوتی مشاهده کرد. در چنین شرایطی، پرسش اساسی این نیست که جامعه چگونه «تحمل» کند، بلکه این است که چگونه می‌تواند خود را «ترمیم» کند. تاب‌آوری اجتماعی، برخلاف تصور رایج، محصول صرف سیاست‌گذاری‌های سخت یا مداخلات اقتصادی نیست.

تجربه‌های تاریخی و اجتماعی نشان می‌دهد که بدون توجه به امنیت روانی، احساس معنا و کیفیت زیست روزمره، هیچ جامعه‌ای توان ایستادن پایدار نخواهد داشت. امنیت روانی، زیربنای ناپذیری امنیت اجتماعی است و این امنیت، پیش از هر چیز، در ساحت ادراک و احساس انسان شکل می‌گیرد. در این میان، «امریزشناختی» به‌عنوان یکی از مهم‌ترین اما کم‌توجه‌ترین مؤلفه‌های تاب‌آوری اجتماعی مطرح می‌شود.

زیبایی در این معنا، نه امری لوکس و